

Kanyartan

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIV. évfolyam, 7. szám, 2020. február 14.

Micsoda gyönyörű és gazdag a mi országunk! Itt van a Balaton a maga kikötőivel, a tóval földtörténeti egységben pompázó hegláncával, lejjebb, a Dunántúlon laza rendtelenségben szétszórt kastélyok, a Duna folyás szerinti bal oldalán az alföldi homoki borok vidéke, odébb a Tisza a holtágakkal, a valami csoda folytán még érintetlen maradt erdőségeivel. Hazánk domborzata, vizei, a rájuk épülő üdülőövezetekkel és iparral, ezt valamikor az általános iskola hatodik-hetedik osztályáig kellett megtanulni.

Ma elég bekapcsolni reggelente a rádiót. Ha valaki ezekről nem hallott volna, a felsorolt földrajzi-ipari elemek, hegyek, vizek, erőművek, kikötők, a teljes szállodaipar, kapcsolódó szolgáltatóbázisok, ménesek és borvidékek szigorú taxációs rendben lesznek a magyar polgári világ vezető embereinek vagyonelemeivé. Akár térképen is követhetjük a hazai polgárság gazdagodását: hétfőn egy kastély, kedden egy erőmű, szerdán egy kikötő, a hét második felében egy holtág a kapcsolódó természetvédelmi homoknyerő hellyel, folyókanyarulat a mederrel, tavak kékeszölden feszülő víztükreivel, a halak, a madarak, a kétéltűek, majd a csigák és a kagylók.